

DE NIEUWE WERELDLEER

Het zal u duidelijk zijn dat het niet mogelijk is om alles wat daarmee samenhangt in een korte inleiding te bespreken, Ik zou daarom graag een aantal punten willen geven, die m.i. essentieel zijn in deze leer. Zo mogelijk zal ik daarvan later het een en ander uitwerken. De basis van de Nieuwe Wereldleer is in zekere zin religieus. Ofschoon er bijna niet over God wordt gesproken, zou men toch vóór alles moeten stellen:

1. Het hele Zijn is een eenheid. Er is één kracht waaruit alle kracht voortkomt. Er is één bestaan waarbinnen alle bestaan zich afspeelt. Daarom is het belangrijk deze eenheid te beseffen.
2. Daar gij verbonden zijt met een ieder, kunt ge niets doen voor een ander zonder dat het ook u betreft. Handel daarom steeds als tegenover uzelf. Dit is eigenlijk een variant op het ook in het christendom bekende: hebt uw naaste lief.
3. Daar alles voortkomt uit één kracht en gij met alle dingen verwant zijt, zult ge alles kunnen en mogen gebruiken, mits ge daardoor de waarheid in en voor uzelf duidelijker kenbaar maakt. Ook iets typerends. Geen geboden en verboden. Alles wordt herleid tot het eigen "ik" en de betekenis ervan.

Dan zijn er enkele punten die misschien op voorschriften lijken. Ik zou ze liever raadgevingen noemen. Je bent jezelf. Je bent verantwoordelijk voor jezelf. Je kunt alleen ín en vanuit jezelf beleven en ervaren. Zorg er daarom voor dat al wat je bent, doet en denkt in overeenstemming is met je werkelijk ego. In de gehele wereld zult ge moeten kiezen. Heb mededogen met al wat leeft, maar besef dat leven zonder strijd niet mogelijk is. Strijd daarom alleen dan, indien het onvermijdelijk is. Maar indien gij strijden moet, strijd met geheel uw wezen. Een raadgeving van iets andere klasse stelt:

Wie zichzelf leert kennen en meester is over zichzelf, zal hierdoor in staat zijn om zijn meesterschap uit te breiden over de wereld voor zover hij daarbij betrokken is en hij zal door zijn zelferkenning voortdurend juister leren handelen binnen het kader van het geheel.

Het lijkt een beetje op yoga, alleen het stelt weer geen bepaalde filosofie. Over die filosofie wordt kennelijk weer verschillend geoordeeld, maar een algemene regel komt er toch wel uit voort. Elke denkwijze is belangrijk, indien zij u helpt juister te denken. Maar aangezien gij zelf moet denken is het dwaas de gedachten van anderen zonder meer aan te hangen. Iets wat de Orde ook al vaak heeft gezegd en waar we het volledig mee eens zijn. Als je probeert de nieuwe Leer te scheiden - dat doe je vaak - dan zeg je: Wij hebben de Leraar en de Meester. De Meester is meer esoterisch. Hij houdt zich meer bezig met de hogere krachten en de innerlijke wereld. De Leraar houdt zich bezig met de wereldlijke zaken. Dat is wel waar, maar beiden verkondigen in feite hetzelfde. Want je kunt geen waarheid verkondigen die alleen innerlijk geldt. Elke waarheid zal gelden in je totale bestaan. Wil je proberen daaraan te ontkomen, dan zul je toch altijd een strijd in je zien ontbranden en weet je niet meer welke richting je moet uitgaan. Het resultaat is dat je eigenlijk door het lot wordt geleid. En juist dat lot heeft - zeker volgens de Meester - minder betekenis dan menigeeen veronderstelt. Deze Meester zegt daarover: "Het gebeuren verliest zijn betekenis, indien ik mij bewust ben van het geheel daarvan. Dan erken ik daarin steeds dezelfde waarheid. Daarom moet ik het gebeuren niet zien als iets wat mij drijft of mij overkomt, maar als een deel van een geheel dat ik voortdurend beter moet trachten te beseffen." Het is eigenlijk een zeer simpele weg. Een noodlot bestaat niet, tenzij ik niet bereid ben om alles in zijn geheel te ervaren met alle consequenties die daarvan ook maar kenbaar kunnen worden. "Ik kan mij nooit onttrekken aan hetgeen ik ben." zegt de Wereldleraar, "en daarom zal ik bij alle middelen moeten uitgaan van hetgeen ik werkelijk ben en kan." Dat is ook duidelijk. Maar betekent dat eigenlijk niet dat we steeds bezig zijn om onszelf te vervullen? De Meester heeft dat op zijn manier heel mooi gezegd door te stellen: "Als er een oneindigheid in mij leeft, dan is het niet belangrijk hoe ik haar noem, noch is het van betekenis hoe ik haar benader. Belangrijk is dat ik haar erken, want het is de erkenning, die betekenis geeft aan mijn bestaan en mij de mogelijkheid geeft

mij boven de schijnbare toevalligheden van alle bestaan te verheffen. "Daar waar ik de naam vereer en niet de werkelijkheid die in mij leeft, ben ik het slachtoffer van mijn eigen illusies." Het is zo'n eenvoudige leer. Ze wil ook geen godsdienst zijn. Vooral bij de Wereldleraar treffen we vaak uitdrukkelijk aan: het is niet de wijze waarop wij God willen eren en dienen. Het is de wijze waarop wij deel willen zijn van de God die in ons woont welke zal bepalen hoe we handelen. Geen godsdienst, maar een godsbeleven. Ik meen, dat dit aspect - hoe vaak het ook in de Nieuwe Leer aan de orde wordt gesteld - vooral probeert duidelijk te maken dat mensen hun God eigenlijk zelf maken.

De Meester zegt: "Wat je machtig acht, geef je macht over jezelf. Dat wat je onmachtig acht, zul je niet achten, zodat het je kan overrompelen. Maar dat wat je aanvaardt zoals het zich manifesteert, zal je in staat stellen uit de manifestatie de aard te leren kennen en uit de aard een werkelijkheid waarin het "ik" (ik in de betekenis van het geheel, inclusief super-ego) de vaste kennis van het onveranderlijke (de eeuwigheid) ervaart."

In de esoterische lering gaat het altijd weer om een tijdloos, een eeuwig bestaan. Dit is de achtergrond van alle verschijnselen. Je kunt je daaraan niet onttrekken. Want deze oneindigheid, dit altijd Zijnde is erg het kan niet worden veranderd. Het kan alleen worden beseft. Het kan op verschillende manieren worden beleefd. Als we naar de Leraar kijken, dan doet hij dat op zo'n nuchtere manier dat hij het geheel anders rangschikt. Men heeft hem eens gevraagd: Wat denkt u van ascese? Toen heeft hij geantwoord:

"Hij, die zich onthoudt omdat hij daarvan voor zich de noodzaak erkent, is een wijze. Hij, die zich onthoudt om daardoor God te verleiden hem met voorkeur te behandelen, is een dwaas."

Ik ben bang, dat dat in sommige kringen niet zo goed zal vallen. Bij een andere gelegenheid heeft de Leraar ook gezegd:

"Zij, die zichzelf kwellen ter ere van de goden, leven in de ban van demonen die zij zelf hebben geschapen." Het is in vele gevallen eigenlijk een poging om af te breken.

Als ik de Wereldleer beschouw, dan zie ik haar als een hernieuwde openbaring van een oude waarheid, die doorklinkt in de vroegste Sanskrietgeschriften zo goed als in de bijbel, in de evangeliën. Wij vinden die waarheden overal ter wereld terug. Het lijkt wel, of die waarheid steeds opnieuw moet worden geformuleerd omdat de mensen de betekenis ervan begraven onder bijkomstigheden. Je zoudt het een soort schoonmaakproces kunnen noemen. Als wij spreken over een nieuwe wereldleer, dan doen we dat omdat voor die mens die leer nieuw schijnt te zijn. Want die leer houdt zich helemaal niet bezig met allerlei belangrijke zaken als b.v. de kuisheid, de eerlijkheid, het respect voor vader, moeder of voor de instanties. Ze houdt zich alleen bezig met jezelf. Het is alsof men duidelijk wil maken dat alles in zekere zin aanvaardbaar is. De aanvaardbaarheid wordt namelijk niet bepaald door de wereld maar door jezelf.

De Meester zegt: "Je kunt dat wat je bent niet veranderen, maar je kunt wel datgene wat je bent perfectioneren tot een toonbeeld van wat het behoort te zijn."

Dan zeg je: Dat is gemakkelijk. Ik ben een dief. Als ik dan steel, moet ik dat dus zo goed mogelijk doen. Volgens de Meester zit daar wel iets in. Als dat stelen voor jou een enorme drang is, dat het niet anders kan, dan is het niet zo belangrijk dat je zegt: dat deugt niet voor mij, want dat moet je eerst in jezelf weten. Maar als je dat niet voelt, dan is het heel belangrijk dat je probeert een zo goed mogelijke dief te zijn. En dan zeggen de mensen: Dat is toch heel iets anders dan wat Jezus heeft geleerd. Dat is niet helemaal waar.

Wat zegt Jezus over de oneerlijke rentmeester die - wetend dat hij had gefraudeerd - het geld van z'n baas nam om zich elders de vriendschap te kopen van diens schuldenaren door te zeggen: je bent zoveel schuldig, schrijf maar zoveel op? Die man gaf dus korting tegen gunst. En wat zegt Jezus dan? Dat de meester hem wel had ontslagen, maar hem toch loofde omdat hij zich, vrienden had gemaakt uit de Mammon. Dus kennelijk was Jezus ook niet zo heel erg gesteld op dat eigendomsrecht.

De Leraar geeft daar ook een aardige visie op. Hij zegt: "Eigendom is dat gene wat we waarlijk bezitten." Daar kun je natuurlijk op duizend-en-één manier over denken. Zijn leerlingen vroegen hem. Wanneer bezitten we nu iets werkelijk? Toen zei hij: "Als je je wast en je gebruikt daarbij zeep, dan is de zeep van jou zolang je je daarmee wast. Maar leg je haar neer, dan is ze niet meer van jou." Daar hebben ze heel gek tegenaan gekeken. Ik vermoed,

dat sommigen in dit verband hebben gedacht aan communisme of anarchisme en dat anderen hebben gezegd: Deze man bevordert de oneerlijkheid, alsof de bestaande systemen dat al niet voldoende doen. De manier waarop dit wordt benaderd is heel anders. Het is dezelfde waarheid, maar de mensen hebben zich aangepreemd dat ze alles mogen en moeten bezitten, dat alles gerespecteerd moet zijn, want het is eigendom.

De Meester zegt: "Nee, eigendom is datgene wat werkelijk bij iemand hoort. Dus, de kleren die hij aan heeft, moet je respecteren, want die heeft hij nodig, die gebruikt hij regelmatig. Maar als hij nu een pak heeft dat hij één keer in het jaar aantrekt, dan is dat niet werkelijk zijn eigendom, want hij heeft dat niet werkelijk nodig.

Daar zitten natuurlijk haakjes aan. Dat is een wereldvisie. De opvattingen t.a.v. wereldlijk gezag zijn ook een beetje shockerend in bepaalde gevallen. Zo zegt de Meester: "De enige macht die u kan bevelen is het licht dat in u woont."

De Wereldleraar is praktischer en zegt: "Een gezag kan alleen waarlijk bestaan, indien ik het bewust aanvaard en de betekenis ervan erken. Is dit niet het geval, dan heb ik het recht niet dit gezag te aanvaarden."

Let wel, het recht om het te aanvaarden. Het is geen verbod, maar je hebt er geen recht op. Je kunt je verantwoordelijkheden niet afschuiven op anderen. Het zou erg goed zijn, als ze dat in de Kabinetsbesprekingen ook zouden begrijpen. Zover is die Leer echter nog niet doorgedrongen. De vraag, of de nieuwe openbaring, de Nieuwe Leer de wereld zal veroveren, heeft zowel bij de leerlingen geleefd als ze ook bij u leeft. Ik geef u twee versies ervan. De eerste is van de Meester, de tweede van de Wereldleraar.

De Meester zegt: "De waarheid zal altijd de wereld regeren, ook indien haar wezen soms lange tijd wordt ontkend."

De Wereldleraar is praktischer en zegt. "Wanneer de waarheid en de wereldlijkheid van al wat je bent en doet wordt verkondigd, dan luisteren de mensen niet. Eerst wanneer er een macht wordt ingesteld die hen zal straffen, als ze niet gehoorzamen, luisteren ze. Want velen eren God uit angst en weinigen uit ware liefde."

Kijk, nu heeft u het beeld. Het kan niet groot worden, het kan alleen langzaam doorsijpelen. Dan denk ik onwillekeurig aan Jezus die over de leerlingen zegt: Gii zijt het zout der aarde. Waarbij je wel moet beseffen dat een heel klein beetje zout een gerecht smakelijker maakt. Elders zegt Jezus dat ze zuurdesem zijn. Nu, als je daarvan een klein beetje neemt, dan begint de rest te rijzen en kun je er goed brood van bakken. Dus eigenlijk is het helemaal niet nodig dat er velen zijn, dat er een officiële instantie komt.

De Leraar heeft overigens daarover een aardige grap gemaakt. Er werd hem gevraagd: Moeten wij uitgaan en uw leer verkondigen? Het antwoord was: Nee, verkondig mijn leer niet, maar leef haar. Want als ge haar verkondigt dan ontstaat een dwaasheid die nu in Rome zetelt." Het was natuurlijk een beetje hatelijk van hem, maar ik vond het wel leuk, omdat hij probeerde duidelijk te maken dat iets alleen echt kan zijn, als het uit je eigen leven voortkomt en dat de betekenis eigenlijk nil wordt, als ze van bovenaf wordt opgelegd of verkondigd zonder dat je je eraan houdt.

De situatie van de wereld in de nabije toekomst is zowel bij de Leraar als bij de Meester ter sprake gekomen. De Wereldleraar is wat dat betreft realist, want hij zegt: "Wat kan er veranderen zolang mensen zich nog steeds verheven achten boven anderen."

De Meester vat dat anders op. Hij zegt namelijk: "Hoe kan er een toekomst zijn die niet reeds nu bestaat? Want wij allen bepalen wat anderen morgen kunnen beleven. Wij allen bepalen wat ons bestaan morgen zal zijn." Als iemand vraagt: Komt er nu een wereldoorlog of zo iets, dan is het antwoord van de Meester: "De vorm waarin de strijd zich openbaart buiten de mens kan verschillen, maar er zal in de wereld alleen werkelijk strijd mogelijk zijn zolang de mens tegen zichzelf verdeeld is."

Misschien dat u hier gaat begrijpen dat we werkelijk te maken hebben met twee elkaar aanvullende factoren, de Leraar, die inhaakt op sociale omstandigheden en toestanden en de Meester, die dat veel minder doet, maar daarvoor in de plaats een beeld ontwerpt van een geestelijk bestaan.

De Nieuwe Wereldleer zal nooit populair worden in die zin dat er kerken zullen zijn of dat groepen en Loges zullen samenkomen om die Leer te beleven. Want op het ogenblik dat dat gebeurt, bestaat ze eigenlijk niet meer, dan sterft ze. De Nieuwe Leer is juist een leer die moet leven in de harten van de mensen. Die leer wordt overal uitgedragen. Als je de Wereldleraar vraagt hoe die Leer dan bekend zal worden, dan geeft hij een aardig antwoord: "Vraagt u de wind hoe het komt dat hij waait? Vandaag is de storm hier en morgen woedt hij elders. Hij zal over de hele wereld gaan en niemand zal weten vanwaar hij komt of waarheen hij gaat." Met andere woorden: het zit gewoon in de lucht.

De Meester krijgt een soortgelijke vraag: Meester, kunnen wij deze Leer duidelijk maken aan de mensen? Antwoordt: "Woorden zijn halve leugens, omdat ze de waarheid niet weergeven. Maar als je de kracht in je erkent en haar aan een medemens geeft, heb je hem waarheid geschonken." Als ze aan de Meester dan vragen. Zullen we dan ooit erkend worden? Dan is zijn antwoord komisch genoeg: "Als gij erkenning van anderen node hebt, hoe is het dan mogelijk, dat ge de waarheid in uzelf reeds hebt beseft? Besef de waarheid in uzelf en de erkenning van anderen is voor u niet noodzakelijk. Slechts het niet-noodzakelijke zal de mens u gaarne geven." Dat laatste is een mooie sneer: het niet-noodzakelijke.

Een situatie die ook interessant is (het is een tijd van rampen en overstromingen o.a. in het Ganges-gebied) is de vraag, of je moet helpen. De Wereldleraar bekijkt het heel nuchter. Hij zegt: "Kun je het? Als de mensen zichzelf niet helpen, kun je hen niet helpen. Als de mensen zichzelf helpen, kun je ze aanmoedigen bij hetgeen ze doen, maar tracht nooit in hun plaats te handelen." Hij bekijkt het erg praktisch en hij heeft gelijk.

De Meester ziet het toch weer iets anders. Hij zegt: "Wanneer een mens in zich gevoelt hoezeer hij verbonden is met het lijden en de nood van anderen, dan is het vooral wat er in hem bestaat waaruit de Kracht naar de ander zal toevloeien. Maar kun je iets waarlijk tonen in stoffelijke zin, dan zul je daardoor je meer bewust worden van wat er in je leeft en zo grotere kracht uitzenden naar hen, die deze innerlijke verbondenheid van node hebben."

Het zijn allemaal visies en versies. Als u mij nu vraagt: Kunt u dat nu samenvatten in 12 artikelen des geloofs of iets dergelijks, dan zeg ik: Neen. Dat kan eenvoudig niet. De Nieuwe Leer is te vaag. Ze is soms luchtig. Het is een Leer met een glimlach. Aan de andere kant is ze gelijktijdig een Leer van grote vrijheid. Ze stelt geen wetten. Een Leer die geen wetten stelt, kun je niet gemakkelijk in artikelen vastleggen. Het is geen openbaring in de zin van het woord, al zullen er waarschijnlijk wel volgelingen zijn die eens zullen beginnen met: God is groot en de Wereldleraar of Wereldmeester is zijn profeet! Dat is altijd gebeurd. Maar dat is de bedoeling niet, want op dat ogenblik gaat er al iets teloor.

Als je de Wereldmeester vraagt: Als het allemaal zo is als u vertelt, waarom komt u dan tot ons om dit te verkonden? Dan zegt hij: "Ik spreek uit mijzelf wat ik ken in mijzelf. Gij zijt deel van mij, omdat ik u erken. Ik spreek dan tot mijzelf. En zo gij antwoordt, antwoord ik mijzelf. Want slechts in mij leeft de kracht waaruit ik spreek. En wanneer ik spreek, luistert slechts de kracht die de woorden voorbrengt." Het klinkt ontzettend mystiek, maar hij bedoelt dit: Als er in iedereen een goddelijke vonk is en een hoogbewuste gebruikt die vonk om te spreken, dan is er eigenlijk helemaal niets aan de hand, want die vonk brengt onder woorden wat hij zelf weet en zo luistert hij naar zichzelf. Het is een zelferkenningsproces van de diepste werkelijkheid. Daarom heb je God er eigenlijk veel minder bij nodig dan anders.

Het is opvallend dat de Boeddha ook niet spreekt over God als een actieve factor. Hij heeft het steeds over de mens. Kijken we naar Jezus, dan is het precies hetzelfde: ook hij heeft het in de eerste plaats over de mens. Zelfs Mohammed zegt eigenlijk betrekkelijk weinig over God. Hij noemt Hem als de gever van de wet, zeker. Hij ziet God als de verklaring voor de belevingen, de visioenen die hij heeft. Maar zijn wetten zijn menselijk, ze zijn zuiver stoffelijk. Daarom moet men de Leer in al haar vaagheid ook meer beschouwen als een innerlijke richtlijn die steeds meer tot uiting zal komen. Ik zou een van de voornaamste volgelingen in deze tijd - overigens zelf een soort Maharishi, maar hij zit wel in India - willen citeren:

Wanneer de ziekte over het land gaat, zie je haar niet, maar je ziet dat de mensen ziek worden. Wanneer de vreugde over het land gaat, zie je haar niet, maar je ziet opeens alle mensen lachen. Wanneer de waarheid over het land gaat, zie je haar niet, maar plotseling begint ze uit ieder te spreken."

Het is het spreken van de waarheid steeds meer en steeds vaker, waarin de werkelijkheid kenbaar wordt. De wijze waarop men tot die waarheid komt is belangrijk. Niet de weg is bepalend, maar het doel dat men bereikt. Maar men kan het doel nooit bereiken, indien de weg die men kiest niet strookt met het hoogste dat men in zich erkent.

Ik meen, dat ik daarmee een schets heb gegeven van de Nieuwe Leer.

Nu mijn eigen visie over de betekenis ervan, dat hoort er ook bij: Bij de Nieuwe Leer valt mij op dat ze vooral, tot op dit ogenblik althans, zich manifesteert in de gemeenschapsgedachte. We vinden dat in Pakistan maar ook in toenemende mate in landen als Iran, Irak. We vinden het beperkter in Turkije, in delen van Afrika en zeker ook weerspiegeld in de nieuwe benadering van het bestaan die op gang begint te komen in Rood-China. Ook elders op de wereld is het te vinden. Het is eigenlijk een soort samenwerking: het aanvaarden van een aansprakelijkheid voor de medemens zonder die als een last of een deugd te ervaren. Het is gewoon een normaal deel van het leven.

Er zijn landbouwcommunes of coöperaties ontstaan die voornamelijk werken met eigen middelen en het mogelijk maken dat zij zelf beter leven, maar gelijktijdig werken zij in op al de anderen die eromheen zijn. Zij brengen hen a.h.w. de boodschap dat je niet alleen aan jezelf moet denken en niet moet spreken over verdienste of over wat je inbrengt, maar slechts over de manier waarop je gezamenlijk zo prettig mogelijk kunt bestaan. Dit vinden we op het ogenblik in Pakistan in vele dorpsgemeenschappen. We vinden het vooral ook in het westelijk deel van India, dus tegen het gebergte aan, in het gebergte en ook bij de kleine staatjes. We vinden het in China voornamelijk nog in Hoenan, maar het breidt zich uit. We vinden dergelijke gedachten ook in landen als Brazilië, Argentinië en dat is toch een hele sprong. Hier zien we ook coöperaties ontstaan. Groepen mensen die samen werken, samen besluiten en op hun eigen manier eigenlijk een nieuw bestaan zijn gaan leiden waarbij een ieder voor een ieder bestaat. Niet dat je daarmee de godsdienst verandert of de betekenis van het gezin. Neen, het is meer de mentaliteit waarmee de mensen samen zijn en samen leven.

Het wonderlijke is nu, dat het deze kleine gemeenschappen zijn die tegenover het toch zeer machtige en dictatoriale gouvernement voldoende weerstand kunnen bieden. Ze gaan rustig hun eigen weg, maar ze dwingen ook niemand. Ze vallen niet aan. Als er b.v. een weg gemaakt moet worden en de Staat wil niet helpen, dan doen ze het zelf.

Deze mensen zijn degenen die de Nieuwe Leer al aanvoelen. Zij zijn het eerste symptoom van de Nieuwe Wereldleer zoals deze zich gaat manifesteren. Niet in vaste maatschappelijke regels, maar in een onderlinge samenhang, een erkenning van saamhorigheid of eenheid, een gevoel van mededogen t.a.v. anderen. Ik zie werkelijk in de wereld al heel wat dat volgens mij behoort tot de uitstraling van deze Leer. Ik denk, dat deze invloed zich zal doorzetten. Nu begrijp ik wel, dat in een land als het uwe waarin deze termen als polarisatie niet van de lucht zijn de werkelijkheid van de vernieuwing nog wordt begraven onder allerlei lege leuzen. Maar bij steeds meer mensen is ze reeds aanwezig. Het gaat er helemaal niet om dat je anders moet gaan leven, iets wat je bij veel godsdiensten wel aantreft.

Het is meer een kwestie van dat je meer bewust moet gaan leven en je ook meer bewust moet zijn van het bestaan, en van de betekenis van anderen als deel van je eigen bestaan. Ik heb het gevoel dat in Europa de verschijningsvormen van de Leer enigszins anders zullen zijn dan in de primitieve landen of moet ik zeggen de ontwikkelingslanden, de arme landen waarin, als je het goed bekijkt, de mensen door hun materiële moeilijkheden toch gemakkelijker tot een dergelijke vorm van samengaan komen.

Als ik nu naar Turkije kijk, dan zie ik dat daar - mede door de buitenlandse arbeiders - bepaalde bedrijven en gemeenschapsondernemingen worden opgericht die nu misschien nog wat kapitalistisch schijnen te zijn, maar waarbij de betrokkenheid van allen zo groot is dat niemand meer alleen beslist of handelt, dat men voortdurend in wisselwerking met elkaar een product maakt maar onwillekeurig, ook elkanders loonomstandigheden gaat verbeteren, elkaar beter bijstaat wanneer er ziekte of ongevallen zijn. Het is dus een andere benadering. Ik zie dat daar ook tot stand komen. Ik zie niet in waarom dat in Nederland niet zou kunnen voortkomen uit bepaalde actiegroepen, groepen in de vakbonden of wat mij betreft, groepen die denken dat zij hun geloof verdedigen. Het gaat er namelijk helemaal niet om wat de

motivering is. Het gaat erom wat het resultaat is, wat de mentaliteit is die ontstaat. Het is dit anders denken, dit anders beleven, dit anders voelen dat in de wereld belangrijk is.

De Nieuwe Wereldleer is wat dat betreft, zoals trouwens ook Jezus' leer en die van Mohammed, op een punt gekomen dat die verandering noodzakelijk werd en bewust of onbewust ook zekere omschrijvingen behoeft. Ik meen, dat de Nieuwe Leer vooral de eerste tijd in sociaal-religieuze en sociaal-filosofische geschriften nog het sterkst naar voren zal komen. Ik denk niet, dat de leerlingen en leraren van deze Nieuwe Leer, die er nog steeds zijn, op zichzelf ooit bekende figuren zullen worden. Ik kan mij niet voorstellen, dat de verschillende personen, die zich nu bezighouden met het duidelijk maken van deze mentaliteit, ooit bekend zullen worden zoals Petrus, Paulus en al die anderen. Ik geloof eerder, dat ze langzaam maar zeker verdwijnen, ofschoon er misschien een legende zal blijven bestaan zoals eens van de priesterkoning Aésir, die zonder te weten waarom en zonder misschien zelf te beseffen dát het zou gebeuren langzaam moest veranderen in Osiris. Het is een wonderlijke wereld die van nu. U komt een ogenblik, dat de mensen in verhalen en legenden hun beleving gaan rechtvaardigen, maar dan is die beleving er reeds.

De Nieuwe Wereldleer is in de eerste plaats een verandering van beleven, van mentaliteit, van een ander besef in jezelf. Een van de punten die ik hier nog vanuit mijn beschouwing zou willen noemen is wel de eigenaardige vergroting van de innerlijke kracht of geesteskracht van de mensen, die - of ze dit nu weten of niet - leren leven en handelen volgens de Leer. Het blijkt, dat er mensen zijn die helemaal niet weten dat die Leer bestaat, maar die leven volgens de grondslagen daarvan, alsof ze geestelijk een zekere harmonie hebben bereikt of een zekere resonantie hebben opgevangen. Hoe het ook zij, deze mensen blijken plotseling hun innerlijke gaven gemakkelijker te kunnen gebruiken. Zij blijken gevoeliger te zijn voor allerlei invloeden in de omgeving. Zij blijken vaak hun medemensen gemakkelijker te kunnen genezen. Ze zijn in zekere zin ook vaak betere telekineten e.d.. Het zijn verschijnselen, natuurlijk. Als ik het zou vragen aan een Leraar of Meester, dan zou deze zeggen: Wat is nu belangrijker, de mens zelf of het kleed dat hij draagt? Ik kan het mij ook best voorstellen. Waar dan is het toch wel belangrijk dat het kleed er goed uitziet en wijst op een steeds grotere geestelijke bewustwording.

Als u het mij vraagt, dan wordt dit persoonlijk inwijden van zeer velen mogelijk juist door de Leer, door die nieuwe, haast onvoelbare invloed die in deze wereld is ontstaan en die het denken en het innerlijk beleven van zovelen reeds op dit moment beïnvloedt. En omdat het geen leer wordt, geen instantie met wetten, met leiders, met mensen die intrigeren om de belangrijkste te zijn, geloof ik ook dat deze Leer in de verandering die ze die ze tot stand brengt van meer betekenis zal zijn dan alle grote leringen zoals ze op dit ogenblik worden verkondigd en beleefd in de religieuze gemeenschappen.

DISCUSSIE

❖ *U spreekt steeds over de Meester. Wie bedoelt u daarmee?*

De Wereldmeester. Er zijn twee figuren. De eerste noemt men de Wereldleraar. Hij is de aankondiger van de Meester, maar gelijktijdig degene die wijst op de praktische mogelijkheden. Het is zoiets als Johannes de Doper die zegt: Kom, laat u dopen, in een tijd dat Jezus er nog niet was en dat alle betekenis van het sacrament volgens christelijke leer zou moeten ontberen. Maar het is Jezus zelf die in contact komt met de Doper en daar door eigenlijk zijn openbaar leven begint. Het blijkt verder, dat die twee ergens verwant zijn. Nu bestaat die stoffelijke verwantschap tussen Wereldleraar en Wereldmeester niet. Wat Jezus doet, is eigenlijk de praktijk van: bereid je voor om die dingen om te zetten in een leer, dus in wijsheden. Denk aan de zaligsprekingen e.d.. Op dezelfde manier kan men zeggen dat de Wereldleraar de voorbereider is. Hij geeft de praktische richtlijnen. Dan komt de Meester en deze geeft a.h.w. de innerlijke kracht, de innerlijke waarde om niet te zeggen de kosmische samenhang voor zover die zijn weer te geven aan de mensen. Als ik dus spreek over de Meester, dan spreek ik over hem die de mens de grootste innerlijke geheimen probeert te doen beleven en te openbaren. Spreek ik over de Wereldleraar, dan heb ik het over hem die de mens voortdurend heeft gewezen op de incongruentie van zijn gedrag in de menselijke samenleving en die hem heeft gewezen op het feit, dat zijn benadering van het

bovennatuurlijke dwaas is en dat andere en meer rationele en verantwoorde methoden daarvoor bestaan. Dat is het verschil.

❖ *U heeft het gehad over oosterse landen, Zuid-Amerika en Afrika (verdere uiteenzetting niet meer te volgen)*

Wanneer we te maken hebben met een volk dat arm is en dat daardoor dus meer wordt geconfronteerd met de werkelijkheid van het leven en ook zichzelf, dan kan een dergelijke invloed ook veel sneller vorm en gestalte krijgen dan in West-Europa. Terwijl de mensen in de arme landen bij elkaar zitten en met elkaar spreken over de dag en onbewust eigenlijk bevangen worden door dit gevoel van verbondenheid, kijkt men in Nederland naar Der Commissar, Mc Cloud of andere dergelijke typisch Nederlandse gemakkelikheden en is men in de Ver. Staten druk bezig met zich af te vragen wie welke moord nu weer heeft gepleegd, en welke gijzeling vandaag afgelopen zal zijn. En als het komt tot samengaan, dan kijken de mensen die veel hebben vooral naar: wat heb ik? Ik wil net zoveel hebben als een ander. En ze letten er vooral op dat niemand iets van hen zal afnemen. Ze denken dus meer aan hun eigen beslotenheid. Zelfs hun schijn van solidariteit is in de meeste gevallen toch nog gebaseerd op de behoefte om datgene wat zij zijn toch op de een of andere manier te stabiliseren. Het is dus duidelijk, dat in dergelijke gemeenschappen die denkbeelden in meer praktische zin veel moeilijker van de grond komen. Er zijn echter, als het u geruststelt dit te vernemen, ook in de Ver. Staten, Mexico, Canada en zelfs in Nederland reeds kleine groepen waarin dit gemeenschapsleven, dit begrip van samenwerking zonder dat daarvoor een speciale regel of verplichting bestaat, groeiende is. Maar het zijn zeer kleine minderheden, die in deze op bezit geconcentreerde gemeenschappen natuurlijk betrekkelijk weinig kunnen manifesteren. Ze zijn in uw deel van de wereld (de rijke landen) de eigenaardige buitenbeentjes, terwijl ze hun samenwerking in een arme maatschappij veel gemakkelijker kunnen demonstreren als doelmatig zelfs in stoffelijke zin en daardoor ook veel gemakkelijker hun eigen mentaliteit aan anderen kunnen overdragen.

❖ *Hoe is het mogelijk dat de mensen zo ingewikkeld moeten leven om nu pas tot simpelere waarheden te komen?*

Dat komt omdat als de mens met een simpele waarheid wordt geconfronteerd, hij alles doet om de eenvoud daarvan weg te nemen. Een specialist kan namelijk eerst daar optreden waar de eenvoud van het beginsel vertroebeld is geraakt. In een maatschappij waarin specialisten een belangrijke rol spelen is het duidelijk, dat het in het belang van deze specialisten is dat de eenvoud verborgen blijft.

❖ *Is het niet zo dat in de verscheidenheid van wrijving (?) het bewustzijn vooruitgang vindt?*

Dat is een moeilijke vraag omdat ik niet precies weet wat u onder bewustzijn wilt verstaan.

❖ *Datgene wat in zich bewust is.*

Dan moet ik zeggen dat in grote delen van de wereld wij de beperking van bewustzijn eerder kunnen verwachten in de komende jaren dan een werkelijke verruiming. Alleen zij, die een duidelijk begrip hebben gekregen van een werkelijke verbondenheid met mensheid en wereld zullen een verruiming van begrip kunnen ondergaan waardoor ze een beetje boven de directe feiten aan staan en een overzicht krijgen van de totale betekenis. Dit zullen ze in woorden meestal niet zo goed kunnen weergeven, maar het zal hun handelen, hun werken en al datgene wat ze verder tot stand brengen mede bepalen. Maar dit is in de eerstkomende periode nog steeds een kleine minderheid. Dat die minderheid bestaat is echter hoopgevend. Ik zou hier willen herhalen wat Jezus heeft gezegd aan de apostelen: "GII zijt het zout der aarde." Er is niet veel van dit nieuwe bewustzijn nodig om de bewustzijnsverenging, die bij velen steeds meer optreedt, op den duur te doorbreken. Maar dat betekent nog niet, dat die anderen dan die bewustzijnsverruiming ondergaan. Zij zullen alleen zien dat hun eigen weg toch niet de meest juiste, is. Dat is misschien een bewustwording, maar een bewustzijnsverruiming is het volgens mij niet.

❖ *Wie is Said Baba?*

In ieder geval noch Wereldleraar noch Wereldmeester. Hij is een leraar die heeft geprobeerd de mensen de eenheid van alle denken te doen beseffen en als zodanig vergelijkbaar is met de vele profeten, die altijd weer een groot gebeuren voorafgaan.

❖ *Had de Wereldmeester veel leerlingen?*

Het aantal leerlingen dat hij heeft gehad zal rond de 60 hebben gelegen. Dat is dus niet zoveel. Als u het aantal volgelingen had gevraagd, dat is anders dan zijn directe leerlingen, dan komen we waarschijnlijk tot een getal van 1500. De Leraar heeft het iets verder gebracht. Hij had ook een tamelijk klein gevolg. Ik meen dat het een 35 á 36 man was, maar hij had een veel groter aantal volgelingen, omdat zijn leer ook op sociaal terrein erg aansprak. Dat aantal zal waarschijnlijk rond de 7000 hebben gelegen.

❖ *Spreekt u over de aardse periode?*

Uit de aard der zaak. Als je over de geestelijke periode moet gaan spreken, kom je op een heel ander terrein. Dan kom je terecht in de liefdessfeer of de Christusgeest zoals men graag zegt, de grote lichtsfeer van aanvaarding waarin entiteiten bestaan waarmee ze contact hebben voordat ze incarneren. En dan kun je niet meer spreken over leerlingen of volgelingen. Daar bestaat alleen maar de eenheid in de aanvaarding of in de totaliteit of in de liefde of hoe men het wilt noemen. Daar is het dus een zuiver kosmische relatie, terwijl je zodra je op aarde komt, kunt gaan tellen. Dat is heel eigenaardig. Als je op aarde naar de mensen kijkt, zijn ze altijd bezig met tellen. Ze tellen hun geestelijke verdienste, hun stoffelijke verdienste en ook heel graag de fouten van anderen. Maar als je over gaat, leer je al heel gauw dat je met tellen niet verder komt, omdat het n.l. niet gaat over een aantal eenheden, maar over een totale situatie. En dan kom je als vanzelf op een punt dat je zegt: Honderd kleine dingen zijn samen één geheel. Wij spreken niet over honderd centen, maar wel over één gulden bij wijze van spreken. Voor de rest zijn wij hetzelfde als staatslieden. Wij spreken niet in termen van: "wat kost het iedereen", dat doen staatslieden ook nooit. Zij zeggen gewoon: Het is noodzakelijk. De totale energie die we nodig zullen hebben is zoveel miljoen of miljard. Er wordt niet verder gevraagd. Indien het nodig is, dan komt het er. Dat tellen, het besommen van de zaak, het berekenen, het indelen, het in fasen uitvoeren komt eigenlijk helemaal niet ter sprake. Wanneer een geestelijke omwenteling in die hoge sfeer begint, is dat gewoon een erkenning die al heel lang bestond en die nu op een ander niveau merkbaar wordt. Dat maakt voor de sfeer zelf geen verschil uit, het is gewoon de uiting van het bestaan. In die andere sfeer verandert er iets, daar ontstaat iets, maar het is een bewustzijn dat latent was en dat nu actief wordt. Het is dus ook geen feitelijke verandering. Ik hoop dat dit verhelderend werkt.

❖ *Het is dus eigenlijk een fase.*

Het is een fase van de waarheid. Maar als je de mens daarmee confronteert, dan kun je zijn aandacht pas goed wekken, als je spreekt over een nieuwe leer. Het is voor hem inderdaad nieuw, omdat het de oude elementen op een zodanige manier kenbaar maakt, dat hij zich realiseert: zo heb ik er nog niet over gedacht. En dat is het belangrijke.

❖ *Wat is de praktische toepassing daarvan?*

De praktische toepassing van deze Leer betekent niet de noodzaak tot een onmiddellijke sociale omwenteling, dat denken de mensen wel eens. Het is eerder de verandering van je houding en je relatie tot je medemensen. Het betekent dus niet dat je onmiddellijk alles hoeft weg te geven, maar wel dat je automatisch daar waar behoefte bestaat, deelt. Zodra de behoefte is erkend, erken je dus het recht van de ander om een beroep te doen op wat jij als je eigendom of bezit beschouwt. Het is een mentaliteit. En deze mentaliteit kan langzaam groeien. Dan kan ik me voorstellen dat heel veel mensen denken: ik ben gek. Maar is het wel zo dwaas? Laten we een heel eenvoudig voorbeeld nemen. Er wordt in Nederland gezegd: er zijn werklozen. Maar die mensen hebben toch ook recht op een menswaardig bestaan. Ze moeten toch ook een auto hebben om zo nu en dan daarmee te kunnen rijden. Zij moeten ook plezier in hun leven hebben. En dan klinkt dat maatschappelijk en economisch gezien een beetje dwaas, want economie is gebaseerd op productie. Hoe meer je dus aan de werklozen geeft, hoe minder degene die produceert in feite kan verdienen. Dat is toch logisch. Op algemene basis wil men dit echter best aanvaarden totdat men zich gaat realiseren wat de lasten zijn. Dan zegt men: neen. Dat is nu algemeen gezien. Stel nu, dat er een enkeling is die zegt: Het kan mij niet schelen, dan doe ik het maar met de helft, maar dan heeft die ander ook wat. Dan verandert dus de mentaliteit, het bereid zijn om een stapje terug te doen om het een ander mogelijk te maken redelijk te kunnen leven. Als dat nu in sociaal opzicht gebeurt, dan spreekt men waarschijnlijk over solidariteitsgedachte en dat soort dingen, maar dan kom je toch een beetje in de richting van de werkelijke betekenis van deze leer. De leer zegt namelijk helemaal niet dat je met alle geweld in een commune moet gaan leven. Ze zegt echter wel dat je begrip moet hebben voor de gemeenschappelijkheid (datgene wat in jou en in anderen bestaat) en dat je dit op een voor jezelf verantwoorde manier ook tot uiting moet

brengen. Op die manier krijg je dan een verandering in de relatie tussen mensen. Misschien zeg ik het allemaal een beetje verkeerd, maar hoeveel mensen zijn er niet in uw wereld, in uw land, in uw stad die zo ontzettend eenzaam zijn. Ze hebben het misschien stoffelijk gezien heel erg goed, maar er ontbreekt iets. Dat iets is dan heel vaak gewoon het menselijk contact. Nu zullen die mensen zeggen: Die anderen moeten zich ook eens om mij bekommeren. Dat is gezien vanuit de Nieuwe Leer fout. Zij moeten zeggen: Ik voel deze behoefte, dus moet ik mij realiseren hoe en op welke basis ik mij om anderen kan gaan bekommeren. Het moet dus van jezelf uitgaan. Het is nooit iets wat je van een ander verlangt. Deze omslag in mentaliteit is mogelijk ongeacht het systeem waaronder u leeft. Het is dus mogelijk in een maatschappij als de uwe, die we dan gematigd socialistisch zullen noemen. Het is mogelijk in China waar we met een zeer specifiek groepscommunisme te maken hebben. Het is te verenigen met een leninistisch-marxisme als dat van de Sovjet-Unie. Men kan het evengoed verenigen met een dictatuur, zelfs in een land waar Amin de baas is of waar de verhouding tussen mensen is zoals die in Zuid-Afrika bestaat. Er is dus geen enkele belemmering omdat het van de eenling uitgaat en omdat de eenling op zijn eigen manier en volgens zijn mogelijkheden en vermogen zich gaat afvragen: Wat is mijn erkenning van de wereld? Wat is mijn behoefte? Hoe draag ik dit uit? Hoe kan een ander beter of gelukkiger worden? En dan doet hij dat niet door te leraren of door een ander wetjes voor te schrijven of de pin op de neus te zetten. Hij doet het alleen door de ander te aanvaarden, zoals hij is en door te proberen de ander iets mee te geven van wat hij zelf is. Dat is wat de verwezenlijking mogelijk maakt, omdat het niet gebonden is aan enigerlei politiek, sociaal of economisch systeem. De praktijk is dus niet, dat een regering of dat een stelsel verandert, maar dat de mensen veranderen. En als de mensen veranderen, zal al dat andere, - al blijft het ook in vorm misschien gelijk - een andere inhoud krijgen. Dat is het voordeel van deze Nieuwe Wereldleer en ook het belang ervan. Juist omdat ze niet een nieuwe godsdienst is, niet een bepaalde machtsstructuur nastreeft, maar omdat ze eigenlijk niets afdwingt behalve dat ene, dat je jezelf gaat beseffen en uit jezelf met wat je bent probeert contact te krijgen met al wat er rond je is, is ze overal bruikbaar. Dat betekent dat de mensen nader tot elkaar komen, omdat de verschillen die er nu bestaan minder betekenis krijgen. Het betekent dat de mensen gemakkelijker in vrede kunnen leven, omdat de angst voor de ander grotendeels wegvalt in de erkenning van hetgeen men zelf voor de ander kan zijn. Het betekent het wegvallen van allerlei spanningen zoals ze tegenwoordig bestaan. Denk maar eens aan de enorme prestatiedrang die vooral aan leiders van bedrijven etc. wordt opgelegd. Die drang is er dan niet meer, omdat het presteren op zichzelf eigenlijk alleen betekenis heeft, indien het met anderen samen gebeurt en niet meer iets is waardoor je je a.h.w. boven anderen verheft of van anderen afzondert. Dat houdt in dat de consequentie is, een geestelijk rijp worden van de mensen, een meer gezond worden van de menselijke samenleving en op den duur ook het wegvallen van de wezenlijke geschillen, verschillen, nijd- of angstsituaties tussen de verschillende systemen en groepen, want het is niet belangrijk of je wordt geregeerd door een dictator of door een democratisch geheel. Als je zelf steeds bezig bent om met de anderen samen te leven en dat wat je voor anderen kunt zijn te manifesteren, dan is het niet belangrijk wat daarboven staat. Het is belangrijk, dat je met die anderen op enigerlei de harmonie, de eenheid bereikt. Dan blijkt dat in elke groepering, in elk systeem de werkelijke behoefte van de mensen meer aandacht krijgt. In uw land - ik heb het al gezegd - zal dat vaak de situatie van isolement, van vereenzaming zijn die doorbroken kan worden. In andere landen zal het, omdat het daar materieel slechter gaat, in de eerste plaats betekenen dat er nieuwe vormen van stoffelijke samenwerking ontstaan. Het is iets wat zich op elk niveau kan manifesteren en dat ook, omdat het geen wetten oplegt en geen aparte macht in het leven roept, overal aanvaardbaar is.

❖ *Hoe vertel je dit alles praktisch en in het kort aan anderen?*

Ik geloof niet, dat je dit allemaal moet vertellen, je moet het demonstreren. Dat is heel iets anders. Als een ander met een probleem zit, dan moet u niet proberen te spreken in uw termen, dan moet u proberen te begrijpen wat het probleem van de ander is. U moet zich afvragen wat u kunt doen om dat probleem op welke wijze dan ook op te lossen of minder ernstig te maken. En dan moet u zich ook afvragen welke woorden voor die ander begrijpelijk zijn. Anders gezegd: U zult dus de een benaderen in de termen van het socialisme, omdat hij socialist is. Een ander zult in atheïstische of humanistische termen benaderen en weer een ander in christelijke termen. U zult dus niet de ander spreken in zijn taal. Als u een mens iets gaat mededelen, dan spreekt u uw eigen taal en verwacht u dat de ander die taal begrijpt.

Waar u zelf al op wijst, is de scheiding die er bestaat. Wanneer u in christelijke symbolen ditzelfde zegt tot een christen, dan is dit voor hem volkomen begrijpelijk, want het gaat om de inhoud, niet om de formulering. Maar als u te maken heeft met iemand die niet in God gelooft, dan kunt u hem misschien toch wijzen op dezelfde waarde door uit te gaan van de mens. Zodra u probeert een systeem uit te leggen uitgaande van uzelf, geeft u eigenlijk blijk van een tekort aan begrip en achting voor de ander. Daarom moet u proberen tot een ieder te spreken in zijn taal en zijn termen. Als u eens wist hoeveel moeite wij soms moeten doen op een avond als deze om precies dat gemiddelde te vinden wat voor de zaal aanvaardbaar is en precies dat te zeggen waarvan de meeste aanwezigen nog het meest kunnen meenemen, dan zult u begrijpen hoe moeilijk dat vaak kan zijn. Maar die moeite moet je je geven. Want wat je wilt geven is niet een leer, maar een benadering, een mogelijkheid in die mens zelf. Dat betekent in de praktijk dus dat je met een ieder moet spreken in zijn termen. En zo gek als het moge klinken: Zodra je de basisbeginselen van het christendom omzet in de communistische terminologie, zal elke communist u een uitstekende communist vinden en met een zekere bewondering die ideeën absorberen. Zeg ditzelfde in christelijke termen en hij zal het onmiddellijk afwijzen als zijnde een beroep op een niet bestaande, God, opium voor het volk en een praatje voor de vaak. Ik wil niet zeggen dat u of een ander het altijd zo zult doen, maar in de termen van de Nieuwe Leer is het de ander die belangrijk is, niet ik. Met andere woorden: Wanneer de heer Van Agt het bij wijze van spreken niet eens is met b.v. harde porno, dan moet hij niet vanuit zijn religieus standpunt zeggen dat dit verwerpelijk, vies en onaanvaardbaar is, want dan wordt hij niet begrepen. Hij moet duidelijk maken wat dat betekent in de termen van iemand die zich daarmee bezighoudt. Dan kan hij b.v. zeggen: Je moet toch eigenlijk wel gek zijn om een boekje met wat plaatjes van dingen die je beter in natura kunt zien te kopen voor zoveel geld. En dan spreekt hij in hun termen. Dan kan hij ook duidelijk maken waar het tekort zit en kan hij misschien begrijpen waarom de ander nu juist die blaadjes wel wil lezen. Want dat is het belangrijke: het begrip voor de ander en de ander te helpen om in zijn eigen termen te komen tot een zuiverder inzicht en gelijktijdig een beter begrip voor U. Ik vind Van Agt een van de meest opmerkelijke figuren in Nederland op het ogenblik. Kijk, als ik dit in de termen van uw minister-president zou moeten zeggen, dan wordt het direct veel onduidelijker. U moet één ding toegeven, of u het met de man eens bent of niet, deze minister van Justitie zegt in ieder geval duidelijk en verstaanbaar wat hij meent. De minister-president zegt in zeer menselijke termen alles wat hij eigenlijk niet bedoelt in de hoop, dat u denkt het ermee eens te zijn. Ik hoop dat u het voorbeeld zult aanvaarden om daarmee voor uzelf nog eens te illustreren hoe verkeerd het is om vanuit het eigen standpunt en in eigen termen met een ander te gaan praten, als u niet eerst weet wat er eigenlijk in die ander leeft. Als u dat te weten wilt komen, moet u met de ander spreken in zijn taal.

❖ *De Nieuwe Leer is eigenlijk niet onbekend, want het staat precies in de bijbel*

Inderdaad. Alleen ontdaan van de sedimenten der jaren waaronder die waarheid begraven is en misschien meer geformuleerd in termen die voor deze tijd begrijpelijker zijn. Maar dat is het enige, want er is maar één waarheid. Er is één kracht waaruit alles bestaat. Er is één waarheid die alle zijn én alle tijd omvat. Elke weergave van die waarheid moet noodgedwongen dezelfde zijn in essentie, ook als de uitdrukking in de termen van de ander soms vergt dat je tot een nieuwe omschrijving komt of dat je de nadruk verlegt.

❖ *Je kunt het pas accepteren als je een geestelijke evolutie hebt ondergaan*

Je moet begrijpen wat het is, maar je moet aanvaarden dat het zo is. Juist door die aanvaarding kun je ook begrijpen waarom het gebeurt. Je gaat dus zien wat er aan de hand is. Mag ik een actueel voorbeeld nemen. Als je demonstreert voor iets en een agent slaat er op een ogenblik op in, dan is de normale reactie angst en haat. Stel nu, dat je deze nieuwe situatie aanvaardt volgens het beginsel van de Nieuwe Leer, dan zeg je niet." Ik moet bang zijn voor die agent. Neen: dit is de situatie. In de omstandigheden van de agent zou ik er ook op hebben geslagen, want dat is dan bijna onvermijdelijk. Dat ga je dan begrijpen. Er moet een reden voor die reactie zijn. En die reden begrijpend vind je misschien ook nog de handelwijze waardoor je de woede en de frustratie van die agent vermindert en kom je bij een volgende demonstratie waarschijnlijk tot een gedrag dat doelmatiger is en gelijktijdig minder verzet oproept van de officiële instanties. Ik geloof dat je het zó moet formuleren: Het is altijd weer de vraag: wie en wat is de ander? De meeste mensen, dat geef ik graag toe, denken vanuit zichzelf. Nu is dit begrijpelijk. Elke mens is ergens egocentrisch - en daar bedoel ik niet egoïstisch mee. Hij ziet, beleeft en waardeert vanuit zichzelf. Maar als hij begrijpt, dat het bij de ander ook zo is, zal hij niet aannemen dat de handelwijze van de ander a priori irrationeel,

onrechtvaardig, onjuist etc. is, omdat hij deze als zodanig ervaart. Dan zal hij dus zichzelf moeten afvragen, welke rechtvaardiging is daarvoor denkbaar? En omdat je begint met de situatie te aanvaarden, kun je ook gemakkelijker begrijpen wat er aan de hand is. Of dit een geestelijke evolutie is? Op den duur wel. Maar ik geloof, dat het begin ervan eigenlijk een mentaliteitsverandering is. Het is anders zien, anders denken.

❖ *Maar anders zien en anders denken daarmee komt men toch tot anders te leven?*

Ja, dat meen ik ook zeer duidelijk te hebben vastgesteld. Ik zal dit nader uitwerken en dat is dan tevens de afsluiting van deze avond. U moet goed begrijpen, elke mens heeft op grond van opvoeding, materiële omstandigheden, geestelijke achtergronden natuurlijk ook een bepaalde plaats in de gemeenschap. Die plaats betekent niet alleen dat hij daar thuishoort.

Het betekent wel degelijk ook dat die plaats voor hem alleen aanvaardbaar is en zal blijven, indien datgene wat hij innerlijk is daar tenminste een beetje tot uitdrukking kan worden gebracht. Dit betekent, dat hij een heel goede politiemans kan zijn, hij kan een heel goede soldaat, zelfs generaal zijn, hij kan een heel goede politicus zijn, hij kan een heel goede bisschop zijn en hij kan een heel goede putjesschepper zijn (rioleur heet dat tegenwoordig). Het is niet belangrijk wat je bent, maar dat de plaats waarop je in die gemeenschap staat zoveel mogelijk uitdrukking geeft aan je erkende bekwaamheden, je erkende mogelijkheden en dat je het er dus mee eens bent. Dat houdt in, dat al die mensen ook hun eigen betekenis hebben. Maar omdat iedereen daarin zoveel mogelijk het beste geeft van zijn werkelijk wezen, moet hij ook als gelijkwaardig worden aanvaard. En dan is er geen verschil tussen de riroleur en de minister, dan is er geen verschil tussen de railleur (railsschoonmaker) en de bankdirecteur. Het verschil kan alleen maar gelegen zijn in: ben ik bereid om een plaats te zoeken waar ik in pas en ben ik bereid om mijzelf niet alleen ten voordele van mijzelf maar voor het geheel zo volledig mogelijk te geven in de vervulling van die taak. Dat is de essentie. En als u begrijpt, hoezeer dat alles ook in deze tijd nog heel vaak gebeurt, dan zult u ook begrijpen dat de verschillen die er worden gemaakt tussen mensen en standen in feite onzin zijn. Ze kunnen misschien een uiterlijke noodzaak zijn in een sociaal geheel, maar op zich hebben ze geen betekenis. En dat houdt in dat u dan ook bereid bent naar de mening van hen, die sociaal op de laagste trap heten te staan, even ernstig te luisteren en uw reactie daarop weer te geven in hun termen zo goed als u bereid bent dat te doen t.a.v. hooggeleerden of hooggeplaatsten in den lande. Het is dit punt alleen al waardoor men de communicatie krijgt. Er zijn zoveel van die problemen die gemakkelijk kunnen worden opgelost. Neem b.v. het probleem waarmee men zich de laatste tijd voortdurend heeft beziggehouden: openheid in de politiek. Men denkt dat openheid in de politiek bestaat uit de openbaarheid van alle gegevens. Maar nu moet u mij eens eerlijk antwoorden op de vraag: Wie van de Nederlanders begrijpt de taal waarin al deze zaken worden beschreven? Wie van u begrijpt precies wat door de politicus wordt bedoeld? Dat is heel erg moeilijk. De openheid zou liggen in het feit, dat de politicus - ongeacht zijn plaats en toestand - bereid is om al datgene wat voor een ieder belangrijk is uit te drukken in de gemeenschappelijke taal van het gewone volk. Dat zou openheid zijn. Op gelijke wijze geldt dat ook voor de wetenschapsman, die in zijn kringen ongetwijfeld een verkorte taal gebruikt. Als hij begrepen wil worden, als hij zijn werkelijke, betekenis binnen de gemeenschap wil waarmaken en misschien iets van zijn pretenties, dan zal hij moeten leren al datgene wat hij onderzoekt, wat hij ervaart en de conclusies die hij daaruit trekt neer te leggen in de woorden die een eenvoudige werkman nog kan verstaan. En dat is dan geen onderschatting van het volk, dat is openheid.

De dokter moet niet in latijn vertellen wat u mankeert, maar in gewoon Nederlands. Hij moet ook de ander inschatten naar zijn wezen. Er zijn mensen die misschien tegen de dokter zeggen: Als ik iets mankeer, vertel het mij in 's hemelsnaam niet. Dan moet u dat ook niet doen. Maar er zijn ook mensen die zeggen: Wat is er nu eigenlijk aan de hand? En als u denkt: het is waar, dan moet u het hun zeggen in de termen die zij kunnen verstaan. Das niet: U heeft een "difteritis negritis" b.v. U moet doodgewoon zeggen: U heeft een ernstige infectieziekte en we hopen dat we met de beschikbare middelen in staat zullen zijn die infectie te bedwingen. Het middel dat ik daarvoor wil gebruiken is dat en dat middel en het doet dat en dat. Het kost wel tijd, maar op dat ogenblik is de patiënt deel geworden van het genezingsproces. Hij weet wat er gebeurt en hij kan daar zelf op reageren. Dat betekent dat zijn mentaliteit en al wat erbij hoort juist is ingesteld. Tezamen zult, u beter kunnen genezen dan met de medicijnmanmethode, die zich verschanst achter potjeslatijn, gewichtigheid en

vriendelijke en goedbedoelde maar onware geruststelling. Dit zijn dingen die in de Nieuwe Leer niet exclusief worden genoemd, maar die wel degelijk worden bedoeld.

Als u medicus bent, dan moet u zich zien als een verlengstuk van de zieke op het ogenblik dat u hem geneest. Niet de zieke beschouwen als een sujet dat tijdelijk aan u onderworpen is. Als u met een medemens praat, dan moet u die mens zien als een deel van uw eigen "ik" en dan moet u proberen aan dit "ik" duidelijk te maken wat u bent en wat u denkt. Dan moet u bereid zijn dat andere deel van dat "ik" ook aan het woord te laten. U moet niet proberen de mensheid te verdringen zoals u een onaangenaam feit in uw onderbewustzijn verdringt. Dat houdt ook in dat uw geloof, want bijna iedereen heeft een geloof, niet meer iets is wat u de ander moet verkondigen, maar iets wat u aan de ander kunt mededelen door hem te begrijpen.

Neem nu eens het Leger des Heils. Nu wil ik niet zeggen dat alle Heilsoldaten juist reageren, begrijp mij wel, maar er zijn er heel veel die in hun benadering van de mens eerst beginnen die mens te aanvaarden zoals hij is en die desnoods een dame van de Lichte Brigade benaderen in de termen van de Lichte Brigade en niet in de plechtstatige taal van hen die tot het leger des Heren behoren. Mensen, die niet zeggen: ik heb een blijde boodschap of een grote boodschap, maar die zeggen: Heb je honger? Als je honger is gestild, dan heb je misschien nog tijd om even te praten. Vertel eens wat en die dan op hun manier dat aanvullen in dezelfde termen met hun geloof en hun wijsheid. Dat zijn degenen die het meest tot stand brengen. Ik wil niet zeggen dat ze dan iedereen tot Heilsoldaten moeten maken. Aan wie zou je dan de Strijdkreet nog kwijt moeten? Maar het is wel zo dat ze in velen dingen wakker roepen die voor hen ook op geestelijk en stoffelijk vaak van belang zijn. En dan is er een werkelijk contact, een werkelijke communicatie.

Deze werkelijke communicatie is de basis van de Nieuwe Leer zoals ze zich moet verbreiden. De basis, omdat zowel de Leraar als de Meester beiden uitgaan van het standpunt: de ander is een deel van u, daarom moet u hem als gelijkwaardig beschouwen. Niet, ik heb de betere woorden. Niet: wij hebben samen de woorden en we zullen zo spreken dat wij beiden in die woorden de werkelijke betekenis aanvoelen.

Wij hebben samen de kracht. Niet: ik heb kracht en ik, zal u helpen. Neen, in mij leeft de kracht, in u leeft de kracht. En als wij elkander - hoe dan ook - verstaan, zal die kracht één worden en zullen we tezamen weten wat ze kan doen.

Er is een hogere wereld, er is een hogere kracht, er zijn geesten, maar zij zijn niet anders dan ik. Dat moet men als mens ook begrijpen. Wij hebben samen in ons hetzelfde. Wij ontmoeten elkaar niet in een relatie van hoog en laag maar in een relatie van gelijkwaardigheid. Ik als mens geef mijn gedachten. De geest geeft zijn gedachten. Wij versmelten die gedachten tot de taal die we allebei kunnen begrijpen en we zullen daarin dan een waarheid beleven die voor ons beiden bestaat. Dat is de basis. Per slot van rekening heeft u geen wereldverbetering nodig die ergens begint bij een vreemde, zonderlinge figuur, gezeten op een hoge zonnetroon, die even decreteert wat anderen moeten doen, waarop u dan het zwaard grijpt en een ieder die het niet doet de kop afhakt. Waar we behoefte aan hebben, is aan mensen die het licht beseffend, hoe dan ook en hoe ze het zich ook voorstellen, dit in zich beleven en waarmaken en delen met anderen zonder te bepalen in welke vorm die anderen het dan wel moeten zien en omschrijven. Dat is de werkelijkheid.

De betekenis van deze Leer is groter dan menigeen zich zelfs nu kan realiseren. Niet omdat ze nieuw is of omdat er waarden in zitten die nog nooit zijn geopenbaard, maar omdat de mensen voortdurend alles naar buiten schuiven, omdat ze leven en verkondiging a.h.w. een exoterisch gebeuren maken. De werkelijke waarheid echter is esoterisch, innerlijk. Ze is iets wat in je moet bestaan. Het zijn de innerlijke waarden die je met een ander deelt, niet de uiterlijke verschijnselen, die zijn in feite van minder belang. Wie dit beseft, geeft aan de innerlijke waarde een groter gezag, een grotere werkelijkheidsbeleving. Dat wil zeggen, dat de innerlijke geestelijke waarden ook buiten het "ik" steeds zuiverder zullen worden erkend, steeds beter zullen worden beleefd. Het betekent dat je niet meer gevangen raakt in de verdwazing van kleine problemen, omdat er geen kleine problemen meer zijn. Er zijn alleen discrepanties, die je door ze met elkaar uit te wisselen tot hun werkelijke belangrijkheid terugbrengt en zo kunt overmeesteren.

De Nieuwe Leer is de sleutel tot de bevrijding van de mensheid. Maar ze draagt in zich evengoed de waarheid van alle goddelijke openbaringen. Ze is de Christus. Ze is Jezus herboren. Ze is het samenvoegen van alle Boeddha's en Meesters, die er ooit zijn geweest op de wereld en die er ooit zullen zijn in een vorm, die voor deze tijd verstaanbaar is. Want God is bereid steeds weer tot de mens te spreken in de termen welke die mens kan verstaan. Hij eist van niemand dat de mens de goddelijke taal zonder meer begrijpt en aanvaardt. De Eeuwige Kracht is een kracht die ook in u leeft, die wil spreken in uw termen. Daarom vernieuwt de waarheid zichzelf voortdurend in de wereld. Daarom vindt ze in vele landen altijd een nieuwe weergave. Daarom zijn er steeds nieuwe fenomenen die de mensen tot nadenken brengen. Daarom is er altijd weer een weg uit de schijnbare hopeloosheid van de menselijke problemen. Daarom is er altijd een uitweg uit elke geestelijke wereld waarin men zich niet thuis voelt, ondanks alles. Om het christelijk te zeggen:

Gods liefde omvaamt alle dingen. De Christus is overal en altijd. Het Koninkrijk Gods kent geen grenzen. De Nieuwe Leer zou zeggen: Er is maar één waarheid die in u leeft. Het beleven van die waarheid zo, dat u de waarheid van anderen kunt delen, is de openbaring van de werkelijkheid.

Nu weet u hopelijk iets meer over de Nieuwe Leer. Het is echter niet zo belangrijk dat u er veel van weet. Belangrijk is, dat u er iets van heeft begrepen, namelijk dat het niet belangrijk is hoe anderen op u reageren, maar hoe u op anderen reageert. Dat het niet belangrijk is welke leer u aanhangt, maar welke waarde u vanuit uw besef en leven met anderen kunt delen, ook al hebben zij een andere leer, een andere gedachtegang.

Zoek naar datgene wat u met anderen gemeen heeft en u zult op den duur geestelijk en vaak ook in meer stoffelijke zin een eenheid bereiken, een samengaan waarin geluk en werkelijkheid oneindig worden. Gaat u alleen uit van uzelf en u brengt steeds meer chaos en verdeeldheid tot stand, niet voor anderen maar vooral voor uzelf. En als u in die chaos ondergaat, dan zijn er misschien anderen die uw verwarring kunnen begrijpen en op hun manier en met de krachten die zij kennen en die met hen harmonisch zijn in uw termen proberen te zeggen: Als wij werkelijk uitgaan van de kracht waarin we allen leven, dan is niemand alleen, is niemand machteloos, is geen probleem werkelijk onoplosbaar.

We kunnen nu de zitting gevoeglijk opheffen. Ik heb het gevoel, dat ik - althans voor de aanwezigen - erin geslaagd ben het belangrijkste van de Nieuwe Leer duidelijk over te dragen.